

בס"ד "אין עוד מלבדו!" "ברוך פודה ומציל-ברוך שמו!" "אין סוף תודות-לאין סוף ברוך הוא"!!! 'הללויה'!

"והאמת והשלום אהבו..."

עלון זה כולו קודש לעילוי נשמתו הטהורה של האיש הכשר, היקר באדם בעל מידות תרומיות, אוהב התורה ולומדיה, איש משפחה
עזרא אזור הלוי ז"ל בן בדרה ע"ה
רוח ה' תניחנו בגן עדן.
יהי רצון שיעמוד בתפילה על כל משפחתו המורחבת לחיים טובים ומאושרים בכל המישורים מתוך בריאות ונחת אמן

991

מפיץ ראשי-דותן כהן:
054-888-39-69

אדבת לשך אכל

לקח פרשת 'תולדות' תשפ"א "היום אפילו אתה לא יכול להיכנס"!!!

בחורף האירופאי הקפוא, הם היו קשים מנשוא. בית המדרש היה קפוא, ולתלמידים לא היו שמיות להתכנסות בהן. ומה שגרוע עוד יותר היו המכתבים שהגיעו מדודו של הרב שך, נפח עשיר וערירי, שהפציר בו שוב ושוב לבוא לגור אצלו, והבטיחו שלאחר מותו יירש הוא את העסק שלו. וכשכתב לו הרב שך שברצונו ללמוד תורה, חזר הדוד העשיר והבטיח לו שיהיה לו זמן גם ללמוד תורה. הנער הצעיר חשב על ההצעה במשך ימים רבים. הוא רצה בכל מאודו להקדיש את חייו לתורה, אך חשש שהדבר לא יוכל להתממש אם ח"ו יקפא הוא למוות באחד הלילות. "מוטב שאהיה עשיר הלומד תורה שעות ספורות ביום, מאשר אמות מקור בגיל צעיר כל כך", הירחר הרב שך בליבו, ובאותו ליל חמישי גמלה בליבו ההחלטה: "אחרי שבת אני עוזב את הישיבה"!!!

למחרת בבוקר, הגיעה לישיבה אשה עם עגלה קטנה מלאה בשמיות, היא סיפרה להנהלת הישיבה שבעלה נהרג בתאונה טראגית, וכיון שהיה הוא סוכן למכירת שמיות, הגיעה היא כעת כדי לתרום את השמיות שנותרו ברשותה עבור תלמידי הישיבה. התלמידים כולם, וביניהם הרב שך, שמחו מאוד לקבל את השמיות, ובאותו לילה השמיעה חיממה אותו מאד והוא החליט לדחות את הצעתו של הדוד ולהישאר בישיבה.

לאחר שנים רבות, נודע לרב שך כי אותה אשה עלתה ארצה והשתקעה בחיפה, היא מעולם לא נישאה בשנית ולא היו לה ילדים. מידי פעם נהג הרב שך לשלוח לה מוצרי מזון ותמיכה כספית. "היא עזבה את העולם בשקט, בדיוק כפי שניהלה את חייה, לכן חשתי מחויבות להגיע להלווייתה ולומר לה תודה".

"אבל מדוע רצית לעמוד שם ולהירטב עד לשד עצמותיך"? שאל הנכד. "כאשר אדם אומר תודה", השיב לו הרב שך והוסיף: "עליו לומר זאת מכל הלב. כל כך הרבה שנים חלפו מאז אותם לילות כפור, עד ששכחתי את ההרגשה. רציתי להישאר בחוץ, בקור, ולהרגיש זאת בעצמותי, להרגיש כיצד הגשם חודר בעד הבגדים, כדי שאזכר עד כמה אני חייב הכרת תודה לאותה אשה, על השמיעה החמימה".

הכרת הטוב פירושה לחשוב ולהרגיש באמת מה עשו בשבילך, ואז לומר תודה בכוונה עמוקה.

הפלא ופלא! ישמע חכם ויוסף לקח!!!

הוא אשר אמרנו: חובה עלינו להכיר בטובתם הגדולה שעשו איתנו הסובבים אותנו, וככל שהטובה גדולה יותר כך חובת התודה גדולה ועמוקה יותר, ועל אחת כמה וכמה שמצוים אנחנו לפקוח את עינינו ולפתוח את ליבנו כלפי כל אדם הנמצא בצרה, ולעודד ולעשות למענו בכל כוחנו, עד אשר נבחין בוודאות שהצלחנו לחזקו ולשמחו כמו שצריך, ובוודאי שזכות נפלאה זו תזרזז את גאולתנו השלימה, ובמהירה דיון יראו עינינו וישמח ליבנו בביאת משיח צדקנו ובבניין בית מקדשנו ותפארתנו אמן ואמן!!!

כשאמרה רבקה אמנו ליצחק אבינו: "הבה לי בנים! ואם לא תפעל לשם כך, אני אמות!"! כעס הוא עליה מאד ואמר: "וכי אני האלוקים שמונע ממך פרי בטן?"

מיד הוכיחו ה' יתברך על כך ואמר לו: "יצחק! כך עונים לאשה בצרתה? מדוע אינך חש בצערה הגדול?"

יצחק אבינו ע"ה הכיר בטעותו וביקש את סליחתה של רבקה, ומיד עמד והתפלל שיפקוד אותם ה' בורע קודש של קיימא.

ללמדנו: חייבים אנחנו תמיד לראות בצערם של הסובבים אותנו ולעוזרם, וכמו כן, להודות במאד מאד לאותם שעזרו לנו.

עד כמה? ובמה דברים אמורים?

הרב פסח קרוהן שליט"א סיפר: הרב אריה זאב גינזברג היה מקורב מאד לכבוד הרב אלעזר מנחם שך זצ"ל, ובכל זאת באחת הפעמים שביקש הוא להיכנס לביתו של הרב שך, אמר לו נכדו של הרב: "היום אפילו אתה לא יכול להיכנס".

הוא הסביר לו כי אמש עבר על ראש הישיבה יום קשה מאד. הרב שך היה אז בשנות התשעים המאוחרות לחייו ומצב בריאותו היה רופף ביותר. למרות זאת, בשעת בוקר מוקדמת הורה הוא לנכדו להזמין מונית שתסיע אותם לחיפה, שם עליו להשתתף בהלוויה. הנכד הופתע מאד מן הבקשה, הוא לא שמע שמישהו מפורסם מחיפה נפטר, הרב שך אמר לו כי "אשה זקנה" נפטרה, וכי אל לו להוסיף ולשאול אותו שאלות. הנכד ציין שיורד גשם חזק, בשלב זה, אמר לו הרב שך, כי אם לא יזמין מונית הוא ייסע לבדו באוטובוס.

לאורך כל הנסיעה הארוכה לחיפה, ישב הרב שך ושתק, שקוע במחשבות. הנכד היה משוכנע כי הנפטרת הייתה אשה מיוחדת מאד, וציפה לקהל רב של מלווים שיתאסף לכבודה, אך בקושי היה שם מניין, קומץ של זקנים וזקנות שהרהיבו עוז לצאת מבתיים בקור ובגשם הצולף, עשו דרכם אל חלקת הקבר הטר. שני אנשים השמיעו הספדים קצרים והרב שך התעקש לומר קדיש, כיון שידע הוא שלא זכתה לפרי בטן. לאחר שסיים לומר קדיש, נשאר ראש הישיבה לעמוד בגשם השוטף במשך מספר דקות, ונעץ את מבטו בקבר. נכדו ניסה לזרזו אל המונית המתנייה, אך הרב שך לא הסכים. "הנה לי!" אמר לו בגערה.

לאחר דקות ארוכות בהן רעד הוא מקור, ובגדיו נטפו מים מהגשם הסוער, רמז הוא לנכדו שברצונו להיכנס למונית.

הנסיעה חזרה התנהלה בדממה, רק לאחר שהרב שך שב לביתו והתמקם על כיסאו, פנה אליו הנכד והפציר בו להסביר את פשר אירועי היום המוזר, "מדוע נסעת? מי זו הייתה?"

ראש הישיבה פתח את פיו והחל לספר לו בקול חרישי: "כאשר הייתי נער בן 12 בלבד, נפתחה ישיבה מובחרת לעילויים. לא הייתה בה פנימייה, וכמעט שלא היה מה לאכול, וכיון שלא היו לנו מיטות נאלצנו כולנו לישון על הרצפה".

אביו של הרב שך היה סבור כי למרות כל החסרונות כדאי לבנו "לייזר הקטן" ללמוד שם.

בחודשי האביב והקיץ, נתאי השינה עוד היו נסבלים, אך

בברכת הללויה, שבת שלום ומבורך
ישועות מקיפות וכל טוב
משה יזדי.

בס"ד "אין עוד מלבדו"! "ברוך פודה ומציל-ברוך שמו"! "אין סוף תודות-לאין סוף ברוך הוא"!!! 'הללויה'!

עשה לך רב

לתיאום שיחת יעוץ טלפונית עם כבוד הרב משה יזדי שליט"א,
לשלום בית, לזיווג, לפרנסה בריווח, לחינוך ילדים ובכל מישורי החיים
חייגו: 052-890-80-65 או בפקס: 02-625-23-23

תשובה: הורים יקרים!

שאלה: לכבוד הרב היקר שלום וברכה!

א. לצערי הרב מכיר אני עוד הרבה הורים כאובים כמוכם, שלא השכילו להטות אוזן קשבת לבניהם, ולעיתים אף היו קשים עימם מאד, ורק כשגדלו הנערים ופרקו עול, התעוררו ההורים וביקשו להטות את שתי אוזניהם אך אחרו את המועד.

חוששני שאני כותב את המכתב הזה באיחור, ובכל זאת אשמח לקבל את תשובתך בהקדם כי אולי אפשר עדיין להציל את בני היקר מרדת שחת.

ב. התרענו כבר כמה פעמים במדורנו זה: "אסור בשום פנים ואופן לקבל את דברי המחנכים והמחנכות כאמת מוחלטת"!!

הכל התחיל כשבני הבכור החל ללמוד בכיתה א'. כבר אז קיבלנו הערות מבית הספר על כך שאינו ממושמע ואף מתחצף, דבר שלנו כהורים היה קשה מאד לקבל, היות ובבית הוא התנהג למופת ומעולם לא התחצף אלינו כהוריו.

ג. עוד לא נולד המורה שהתווכח בבוקר עם אשתו ובהיכנסו לכיתה אמר בחיוך לתלמידיו "בוקר טוב" כיום אתמול!!

גם כשהגעתי לבית הספר והבעתי את תמיחתי על תלונתם, מיהרו הם להכניסני לחדר המנהל ששיכנעני באומרו: "בדרך כלל שונה התנהגותו של הילד בבית הספר מהתנהגותו בבית", וכך חזרתי לביתי כועס מאד, ומיד עם חזרתו של בני לבית כעסתי וצעקתי ואף הכיתי אותו.

וכיון שכך, קצרה היא מאד הדרך להתנהג באותו יום בחוסר סבלנות לתלמיד, ואף להענישו קשות על "מעשה שובב" שאך אתמול גרר חיוך מאולץ מהמורה, ואם חלילה ישאל התלמיד: "מה נשתנה היום מאתמול?" הרי שמיד יחליט המורה שהוא "חצוף" וראוי לשולחו למנהל שרואה חובה לעצמו לגבות את המורה ולסלק את התלמיד "הסורר" לביתו ליומיים שלושה, ומראש אבדו סיכויי של ביש מזל זה לעורר את רחמיהם של הוריו, שהרי גם "המורה" וגם "המנהל" בדעה אחת הם, ואין מי שיאיר את עיניהם שהכל באשמתה של "אשת המורה" שצעקה עליו באותו בוקר על שלא הגיש לה "כדור אקמול" להרגיע את כאב בטנה בלילה.

גם כשפנה הוא לאמו וניסה להסביר את עצמו, הבהירה היא לו חד משמעית: "צוות החינוך בבית הספר צודקים, ואתה הוא זה שצריך להשתנות".

ד. חובה עלינו כהורים להאזין בתשומת לב מרובה לדברי הילדים, ואף לתת להם את הביטחון שאין מציאות שאנחנו "נשבור את הכלים", ובוודאי שנקבל את חרטתם והתנצלותם אם חטאו חלילה במעשיהם, ילד שבטוח ויודע שזאת היא דרך הוריו, הוא לעולם לא ישקר! ויהא דבק באמת!

כך לצערנו הרב, במבט לאחור, נעשה הילד מופנם וסגור, כשעדיין אנחנו מקבלים תלונות מועטות אודותיו, וכיון שהוא ידע שאנחנו תמיד מצדיקים את צוות החינוך, לכן הוא הפסיק אף לנסות להסביר את עצמו, והיה מקבל את הערותינו הקשות בשתיקה.

ה. כיון שכך, כשאנחנו מצויידים בגירסת האמת המוחלטת של ילדינו, וזכותנו וחובתינו כאחת לגשת ולחקור לעומק מה באמת היה שם, לא אחת נופתע לראות שאותו מורה שהתנהג כגיבור מול הילד, עומד הוא חסר אונים ונטול חוט שדרה מול הורים שכל רצונם להוציא לאור את צידקת בנם.

מיד בהיכנסו לכיתה ח' הוא פרץ כל עול, וכשניסינו להעיר לו שוב כדרכנו, הוא צעק ואמר: "לא עוד!! לא אתן לכם לרמוס אותי בבית ובבית הספר!!" ומיד לאחר מכן פרץ בבכי שקרע את ליבנו, והתחיל לגולל את צערו הגדול במשך השנים על שתמיד קיבלנו את דברי המחנכים ודחינו את דבריו וברוב המקרים אף לא שמענו אותו.

ו. כמובן שאת כל זאת נעשה הרחק מעיני הילד, אסור בשום אופן לפגוע בכבודו של המורה לעיני התלמיד, גם לאחר שיודה המורה בטעותו, בעל כורחו או מרצונו, הרי זה רק בינינו לבינו כדי שכבודו של המורה וערכו לא יפגם חלילה!!!

הוא נתן לנו דוגמאות רבות מהעבר והצליח לשכנע אותנו בצידקתו המוחלטת, והגרוע מכל שבאותו מעמד הוא אף הודיע שאינו מתכוון לשתוק יותר ויעשה ככל אשר יחפוץ.

ז. עתה אליכם הורים כאובים: כיון שלא השכלתם לנהוג כך, איבד בנכם היקר את האמון בכם, פורק הוא עתה זעם ותיסכול של שנים, לא אגזים אם אכתוב שאף שונא הוא אתכם, אתם ואני והקוראים הנכבדים יודעים ובטוחים באהבתכם אליו, ואף ברור הדבר שכל יחסכם הגרוע בעבר נבע מטעויות שהוטעיתם, אך אי אפשר לרכוש את אמנו בכך.

מאותו יום אין לנו חיים, לבית הספר הוא הולך רק כשמתחשק לו, הוא מרים את קולו בבית באופן קבוע, אחיו הקטנים מפחדים ממנו מאד, הוא נעשה חצוף ואלים כאחד.

ח. כעסו הגדול לא נותן לו מנוח ואינו מסוגל אף לשמוע אתכם, ועל מצבכם אמרו חכמנו: "אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים", לכן ראוי ונכון שתגייסו לעזרתכם קרוב משפחה או חבר המיודד עם בנכם, כדי שהוא יצליח לסגור עליכם מתוך לב אוהב כלפיו, ובטוחני שבצירוף תפילה להצלחת משימתו של אותו חבר, תזכו שדבריו יתקבלו על לב בנכם, ויצליח הוא לשכנעו שרק מחמת שהוטעיתם הייתם קשים כלפיו, ואם תתאמצו לצייד את אותו חבר במתנה גדולה החשובה לבנכם ותשכילו לכתוב שורות ספורות של הקדשה בהן תביעו את חרטתכם העמוקה על העבר, ואת אהבתכם הגדולה בהווה בוודאי שתזכו בעזרת ה' לרוות נחת.

כבוד הרב! מה עושים? איך מעלים אותו שוב על דרך המלך? איך מוחקים מליבו את כל העבר הקשה שלו? איך אפשר לשכנעו שאנחנו אוהבים אותו? תמיד הוא טוען: "אתם לא אוהבים אותי ומעולם לא אהבתם אותי"!!

ט. אם יהא צורך בכך אשמח לשוחח אישית עם בנכם היקר. י. שבת שלום ומבורך, ישועות מקיפות, חיים טובים וכל טוב!!!

אנחנו חוששים מאד שהוא לא ישפיע חלילה על התנהגותם הטובה של אחיו הקטנים, לפני כשלושה חודשים הוא ראה את אחיו בוכה בחצר בית הספר ולשאלתו: "למה אתה בוכה?" ענה לו אחיו: "החבר שלידי זרק עפרון על החבר שיושב מולנו, והמורה חשב שאני עשיתי זאת, וניגש אלי והרביץ לי על כך וגם הוציא אותי מהכיתה", כנראה שסיבלו מהעבר עלה וצף בראשו ומיד נכנס לכיתה של אחיו וצעק על המורה ואף שפך עליו את כוס התה שהיתה מונחת על השולחן.

מיד בהיכנסו לבית באותו יום הוא צעק גם על אשתי ואמר: "אני לא אתן לאחי לעבור את מה שאני עברתי! אתם הורים גרועים! הרסתם לי את החיים! לא תהרסו גם את אחי"!!!

איך אפשר להרגיעו?! כל ניסיונותינו להסביר לו שפשוט הוטעינו עלו בתוהו, הוא לא מוכן להבין ואף לא לשמוע, גם כשפעלנו על פי עצתם של אנשי חינוך מהשורה הראשונה לא השגנו דבר, הוא פשוט אטום אלינו.

לאחרונה הוא הכיר חברים רעים והתדרדר קשות. אנחנו מאד אוהבים אותו ומרחמים עליו אך לא מצליחים להגיע אליו.

מצבנו הנפשי שלי ושל אשתי קשה מאד, אין לנו שמחת חיים ואף איבדנו חשק ותיאבון לכל דבר.

אנחנו מריגשים אשמים ולצערנו הרב אין לנו מי שישמע אותנו כדי לתת לנו עיצה נכונה ובטוחה שתוציאנו מהמצב הנורא הזה. אנא כבוד הרב תעזור לנו!! הורים אשמים.

בס"ד "אין עוד מלבדו"! "ברוך פודה ומציל-ברוך שמו"! "אין סוף תודות-לאין סוף ברוך הוא"!!! 'הללויה'!

רבן של כל בני הגולה

חכם עובדיה יוסף זיע"א

נתקיים ברבינו: "כל המקיים את התורה מעוני סופה לקיימה מעושר"!

דבר זה ראינו בחוש אצל רבינו הגדול עטרת ראשינו מרן רבינו **עובדיה יוסף** זצוק"ל שתחילתו קיים את התורה מעוני ובסופו מעושר. מסר נפשו על התורה ונתקיים בו "והיה ראשיתך מצער ואחריתו ישגה מאוד".

בבחרותו וגם בשנים הראשונות בהיותו אב בחוכמה ורך בשנים, הפנה עורף להנאות העולם הזה ולתאוותיו, שקד על דלתות התורה מתוך עוני ודלות מחפירה. מרוב העניות ששררה לרבינו בבחרותו, פעמים שהיה מוצא גמרות קרועות בגניזה, היה תולש את דפי הגמרא השלמים לבדם ובהם היה לומד, בפרט בלכתו בדרכים, וכל זה מרוב עניות רבה ששררה בביתו. באחת הפעמים התבטא שמרוב רעב היה אוכל דפי גמרא. זה היה מאכלו עוד דף גמרא ועוד דף גמרא! כמה פעמים שמענו אותו מספר שארוחת הבוקר שלו היה לחם יבש ועגבניה!

מרוב עניות היה חוסך את אותו חצי גרוש שהיה מקבל מאביו בשביל לנסוע הלוך וחזור לישיבה מבית ישראל ל"פורת יוסף" בעיר העתיקה, והיה מהלך ברגל תוך כדי שהוא משנן את לימודו ומקיים בעצמו "**ובלכתך בדרך**".

רבינו סיפר בעצמו שאביו היה קונה להם בגדים משומשים והיו לובשים בגדים אלו, וכשהגיע לפרקו והתכוון לקראת יום חתונתו ויום שמחת ליבו, לא היה סיפק בידו אפילו כסף לקניית חליפה, ובעקבות כך החל להיבחן בישיבה על מסכתות ועל זה היו מקבלים מילגה, וככה חסד פרוטה לפרוטה עד שקנה חליפה.

ולא רק בבחרותו, גם בהיות רבינו נושא על כתפיו את עול הבית, משפחה ברוכת ילדים, גר רבינו בבית קטן של חדר אחד 2 מטר על 2 מטר, ללא מטבח. בית שביום היה צריך להוציא את המיטות החוצה כדי להכניס שולחן, ובלילה להוציא את השולחן החוצה כדי להכניס את המיטות... ברבות הימים אמר רבינו שאותה דירה היתה גרועה יותר ממרתף!

וכך בעת שנשא רבינו דברי הספד על רעייתו הרבנית ע"ה, אמר: "אחר שזכינו להינשא חיינו בעוני רב, בחדר קטן, שהארון והשולחן והמיטות מילאוהו מקיר אל קיר, והשתמשנו באור 'למפא' של נפט, אף שהיה אז 'חשמל' אבל היה ביוקר לפי מצבינו".

ארון בגדים? לא היה אלא, ארגזים של תנובה שיצאו מקו התקן נלקחו ונערמו אחד על השני בבית רבינו, ושימשו לארון הבגדים של החתן והכלה!

עריסה או מיטת תינוק חדשה לרגל הולדת הבן הבכור של רבינו? לא חדשה ולא ישנה! אלא, ארגז עץ ששימש לאחסון בנות שימשה לעריסתו של הרך הנולד.

אפילו כפית לבחוש את הקפה או התה לא היה לרבינו, סיפר לנו הגאון המפורסם מוה"ר **יהודה כהן** שליט"א ראש ישיבת "**יקירי ירושלים**" שהיה גר קומה מתחת לביתו של רבינו ברחוב אלקנה, ובעת שהיו מבקרים אורחים בביתו של רבינו, היו יורדים אליהם להשאל כפית!

שעון די? אפילו את זה לא היה לרבינו! כפי שהעיד רבינו בעצמו שעד גיל שלושים לא היה לו שעון, עד שקנו לו התלמידים מתנה שעון.

אדרבה, למרות כל הדלות והעוני המחפיר, היה חוסך רבינו פרוטה לפרוטה קונה בהם ספרים, שערכם היה רב עד למאוד בימים ההם. ואת חידושי הרבנים נאלץ היה לכתוב על דפים ומחברות ישנות שכבר העש אכל מהם, ועליהם היה חוקק את חידושי תורתו, כי כסף לא היה לו לקנות דפים ומחברות.

וכל זה לא גרם לרבינו לחשוב ואפילו לרגע אחד, אולי להפסיק קצת מהלימוד לא ולא. אהבת התורה בערה בעצמותיו של רבינו מעת ילדותו ועד אחריתו.

על גודל העוני והרעב ששרר בביתו של רבינו, ניתן לראות מעדותו של הגאון הראש"ל מוה"ר **יצחק יוסף** שליט"א: "העוני בבית היה עצום, אנחנו הילדים חיכינו כל השבוע לשבת קודש, משום שבסעודת שבת קיבלנו רבע כוס בירה, בבית היו כמה פריטי לבוש, וכל הילדים התחלקו בהם, ילדותינו היתה מלווה בעניות קשה וכוואבת, ולמרות זאת אבא המשיך להנות יומם ולילה בתורה הקדושה משוש חייו והיה דבק בה בכל עוז ללא הנחות ופשרות!"

המשך בשבוע הבא בעז"ה...

רבן של כל בני הגולה

חכם בן ציון אבא שאול זיע"א

היין של הרב נדל.

רבינו פסק (בי"אור לציון" ב"ח) שראוי לכתחילה לקדש על יין הראוי לנסכים. וכך נהג בעצמו. פעם התארח בשבת בבית אחותו, ליל שישי הגיע ועדיין לא השיגו יין בלא סוכר. נזכרה האחות שהבן הלומד בישיבה בבני ברק מגיע לשבת, טרם בואו, ילך לבית רבי **גדליה נדל** זצ"ל, שאצלו אפשר להשיג יין כזה. קנה והביא. אך דא עקא, שכבואו התברר שטעה ובמקום לקנות יין יבש קנה יין מתוק...

הזדרזו והשיגו בקבוק יין יבש מבית רבי **יוסף זאדה**, בליל שבת, כשהגיע רבינו מבית הכנסת, בהגיע עת הקידוש הצביעה האחות על הבקבוק: "זה יין בלא סוכר, והבאנו גם יין של הרב נדל מבני ברק". וסיפרה את כל קורות המעשה....

כולם שיערו שרבינו יקדש כמנהגו על היין בלא סוכר, אך לפליאתם אמר: "נקדש על היין שהביא שלמה מהרב נדל!"

ולחש: "הוא טרח. יצא במיוחד מהישיבה לקנות יין, ואני אקדש על יין אחר?! מנהג חסידות, נכון. אבל לא על חשבון הזולת..."

*פעם הוזמן רבינו למסיבת אירוסין לאחד מבניו של תלמיד חכם גדול. בשולחן הכבוד ישבו כמה חכמים. פתחו בסעודה, וכבר הגיע המלצר להגיש לפניהם מאכל שבאותה תקופה נתעורר ספק בכשרותו. רבים וטובים משכו ידיהם ממנו.

אברך תוסס וחרד ניגש איפוא לרבינו, נסער: "אשאל את בעל השמחה מהיכן קנה?"

ורבינו הוכיחו: "המאכל שאתה רוצה לשאול עליו, הוא ספק באיסור דרבנן. ואילו כאשר תשאל את בעל הבית עליו, תגרום לו חלישות הדעת ואולי אף תשפוך את דמו. זהו איסור דהורייתא".

והפטיר: "רצונך להתחסד, אכול בדומיה דברים אחרים!"

*רבינו אמר שעל פי תורת הסוד, המעלה הגדולה ביותר היא שלא לגעת בזקן כולל, לא לקצרו ולסדרו. כי האדם נברא בצלם אלוהים וכל אבריו רומזים לבחינות רמות בעולמות העליונים. בזקן רמוזות שלוש עשרה מידות של רחמים והדברים גבוהים ורמים מכבשנו של עולם (ועין בשו"ת תורה לשמה ס' שצ). כך אכן נהגו מורו ורבו הגאון רבי עזרא עטיה זצ"ל ורבים מענקי דורו דור דעה. מעלה פחותה מזו, לסדר את הזקן ולקצרו, כפי שנהגו רבינו וראש הישיבה מורנו רבי **יהודה צדקה** זצ"ל ועוד רבים וטובים. והגילוח-המותר, כמובן-במדרגה הנמוכה (ועין שו"ת אור לציון ח' ע' י, וששו"ת סוד ישרים ח' א' ס' ה).

אברך שמע את הדברים, והחליט לגדל פרא שער זקנו. הדבר הפרע לאשתו. לא דרשה שיתגלה, ביקשה שישדר זקנו ויטפחו, וסירב. הפצירה, ונדר נדר שלא יקצר. התלקחה מריבה, עירבו את ההורים, הגיעו לסף גירושין. סיפור לרבינו, והורה להביא את האברך. נתן עינו בו: "איך עושים כזה דבר? איך מסלקים את הכהנה מהבית בגלל זוטות אלו?" התנצל האברך: "טעיתי ושגיתי, אך מה אעשה וכבר נדרתי, ואין מתירין נדר לדבר של מצוה.

הצליח לעורר הקפדת רבינו: "ראשית, הרמב"ם כתב שם שבשעת הדחק מתירין, ואין לך דחק גדול משיכוד מריבה. ושנית, האם זה נדר לדבר **מצווה**? אין זה אלא נדר לדבר **עבירה**! אם חז"ל ציוו להיזהר בכבוד האשה, ואתה מתעלם מרצונה. אם התורה אסרה לצער שום אדם מישראל, ונפסק בשולחן ערוך (י"חושן משפט" כ"ח, א) שצריך להיזהר ביותר בצער האשה לפי שדמעתה מצווה, ופירש בסמ"ע שהאשה רכה בטבעה ועל צער מועט היא בוכה, ושערי דמעות לא נעלו, והעונש עליהן ממחר לבוא-ואתה מחשיב עצמך כצדיק ועושה מצווה? אין זו מצווה הבאה בעבירה, אלא עבירה בלבד שעונשה חרוץ!"

ועל אתר כינס רבינו שלושה והתירו נדרו, ונשלח להסתפר והשלוש שב לשרור!

סיפר תלמיד: היתה תקופה בה קיבל רבינו קהל בבניין הישיבה. עשרות רבות המתונו והתור הלך והתארך בעוד רבינו מוסר את שיעורו ומתפלל מנחה. ואז ירד אליהם ושמע ויעץ ופסק ובירך, מילא משאלותיהם לטובה.

פעם בטרם ירד אליהם, נפנה ונטל ידיו ובירך "אשר יצר" בעודו ממחר אליהם. התלמיד לא כבש תמיהתו. ידע מה רבה הערצת רבינו לפסקי רבינו **יוסף חיים** זצ"ל הזכיר שכתב בספרו בן איש חי שראוי להיזהר בכל הברכות שא לאומרן בהליכה. "ודאי" ענהו רבינו "אבל אנשים מחכים לעמוד בשעת הברכה הואר הידור ש"ראוי להיזהר" רבו. אבל אחרים אינם מחוייבים לסבול עבור הידורך..."

המשך בשבוע הבא בעז"ה...

בס"ד "אין עוד מלבדו!" "ברוך פודה ומציל-ברוך שמו"!! "אין סוף תודות-לאין סוף ברוך הוא"!!! 'הללויה'!

תיקון לנשמות הנפטרים!!

ברוך ה' זכינו ובכל מוצאי שבת לומדים אנחנו בתורתנו של "אור החיים הקדוש" על פרשת השבוע. שיעור ייחודי זה מסתובב הוא בבתייהם של כל אחד מהמשתתפים, ובכל שבוע מארח אחד החברים את כולם בביתו. לאחר השיעור מוזמנים כל החברים לסעודת "מלווה מלכה" [סעודה רביעית] עשירה ומגוונת מלווה בשירה וזמרה ובשמחה רבה כיד ה' הטובה עלינו. נקודת אור ייחודית מאירה ומאפינת את יחודו וסגולתו של שיעור זה, כאשר לאחר השיעור ולפני הסעודה, עורכים כל המשתתפים, עשרות חברים, "תיקון לנפטרים" המובא בספר "קונטרס היחיאלי".

כל אדם רשאי להזמין תיקון נפלא זה עבור הוריו או שאר קרוביו זיכרונם לברכה, ובזכות לימוד התיקון מצילים את הנשמה מדינה של גיהנם, ואף הנשמות שזכו ושונות הן בגן עדן וזכות הן בזכות הלימוד לעלות ממדרגה למדרגה, וכראיה חותכת שהוטב להן מלימוד התיקון מופיעים הנפטר או הנפטרת בחלום כשהם נראים טוב ולבושים בפאר, ולפעמים אף מודים הם מפורשות לאותם שטרחו למענם והקדישו מכספם לעילוי נשמתם.

להלן תקציר מכתבים שהתקבלו במשרדנו:

לכבוד הרב משה יזדי שליט"א לאחר שביקשנו לערוך תיקון לסבינו רחמים בן רחל ז"ל הופיע הוא בחלומן של בתו ונכדתו, כשהוא לבוש בחולצה לבנה ויפה ונראה טוב מאד. אין לי מילים להודות לכם.

050-8733-474 אורית.

לכבוד הרב משה יזדי שליט"א כיון שחלמתי חלומות לא טובים על סבי ז"ל החלטתי לבקשכם לעשות לו במוצאי שבת את התיקון המפורסם.

שמחה אני להודיעכם שלאחר ארבעה ימים הופיע שוב בחלומי שמח מאד וצוחק, ומודה אני לכם על כך מאד. רותי: 050-413-4799.

כל המעוניינים לעשות נחת רוח לקרובי משפחתם בהזמנת תיקון נפלא זה, מתבקשים להתקשר לפלאפון: 052-890-80-65.

תבוא עליכם ברכה וטובה וכל טוב!!!

"יהי שם ה' מברך מעתה ועד עולם"

ברכת השנה

כל העלונים בשנה זו יהיו גם להצלחתם המלאה של הרב משה בבאי הי"ו, ר' אריה חרידי הי"ו, יורם ואורלי צהלה הי"ו, ליאון וקלרה מזרחי הי"ו, דוד אטיאס הי"ו, דורון שרפיאן הי"ו, אמיל אליהו הי"ו, חגי כהן הי"ו, לימור בת מוזל תחי', יהי רצון שאבינו שבשמים ימלא כל משאלות ליבם לטובה ולברכה ויזכו ויתברכו בכל הברכות האמורות בתורה אמן ואמן.

'טיפ יומי' שחבל לפספס!!

שילחו במסרון את המילה "הצטרפות" לנייד:

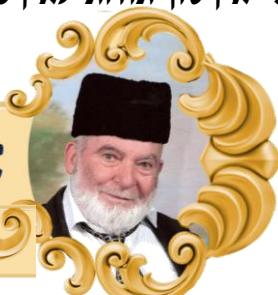
052-8-90-80-65

ותהנו בכל יום מ"מסר יומי" מחכים ומהנה

מפי הרב משה יזדי שליט"א

צדיק וישר הוא!!

הנהגות והליכותיו בקודש של מור אבינו, עבד ה' נאמן, כה"ר ישר בן ציון יזדי זצ"ל - בן שפרה ע"ה.

כשהתגוררנו ברחוב שמעון רוקח 6, התגורר בסמוך אלינו שכן שהיה 'חסקי' גדול. שכן זה היה משתדל להימנע מלחוציא על עצמו הוצאות, וכמעט שלא היה קונה כלום. שכנים טובים היו דואגים להביא לו ארוחות חמות ושאר מצרכי מזון כדי שיאכל וישביע את רעבונו.

'חסכנותו' היתה כל כך גדולה עד שהיה נמנע מלהתקלח ומלרחוץ את פניו וידייו. כיון שכך, כמעט תמיד היו שאריות מאכלים מרוחים על פניו. חוסר אסתטיקה משוע.

יום אחד, ניגש אלי מור אבינו זלה"ה ואמר לי: "יש לי בקשה אליך, אשמח מאוד שתעשה בבקשתך, אך אם קשה לך מאוד, אנא ממך, תסרב לי כי אני אבין אותך".

נדרכת לשימוע את בקשתו של אבא שפתח ואמר: "השכן מעוניין שתגלח אותו". לרגע רציתי לשאול ולומר: "אבל איך? איך אפשר לגלח פנים שכאלו"? אך מיד חזרתי בי כיון שהבנתי שאין הדבר תלוי ברצונו של אבא אלא אך ורק ברצונו של השכן שלא רוצה לרחוץ את פניו. לכן עניתי: "בסדר גמור אבא! אם זה עושה לך נחת רוח, אני אגלח אותו". אבא שמח מאוד, נישק אותי בלחי ובירך אותי, ולאחר מכן הזדרז לקרוא לשכן כדי שאגלח אותו.

השכן הגיע. נכנס לביתנו ועימו צחנה נוראית. היה קשה מאוד לעמוד במחיצתו.

מרת אמנו שתיבדל לחיים טובים וארוכים שהניקיון טבוע בדמה ורגילה היתה לצחצח ולהבריק את הבית כמה פעמים ביום, היה קשה לה מאוד מנוכחותו של השכן. אך אבא ניגש אליה ואמר: "עזיבי, זו מצווה גדולה תני לילד שיגלח אותו ובודאי שזה יעמוד לו לזכות גדולה ולהצלחה בחייו".

הבאתי מכונת גילוח והתחלתי לגלח את השכן, אך לאחר כחצי דקה המכונה נתקעה, כיון ששאריות המאכל עצרו את הסכינים. כיון שכך הצעתי לו שירחץ את פניו אצלנו במטבח כדי שאצליח לגלח אותו.

משום מה, הוא הרעים בקולו ואמר: "לא באתי לקבל ממך עצות. אביך אמר לי שאתה מסכים לגלח, אני מוכן להתגלח כמו שאני. אם אתה רוצה להמשיך לגלח הנה מה טוב. אך את פני לא אסכים לטוֹף בשום אופן".

מור אבינו זלה"ה ששמע את דו השיח שבינינו, הביא מגבת וניגש לשכן ובלי לשאול את רשותו החל לשפשף את זקנו מכל שאריות המאכל שהיו דבוקות בו. תוך כדי שפשוף אמר לו מור אבינו זלה"ה: "הנה, בלי מים אני כבר מסיים לנקות את הזקן שלך וכך מכונת הגילוח תגלח כפי שצריך".

השכן ניסה בהתחלה להתנגד, אך מור אבינו זלה"ה תפס אותו בחוזקה בצווארו ואמר לו: "אני מבקש ממך שתעזור לי לעזור לך!" דבריו שטאמרו מתוך לב אוהב עשו רושם על שכנו הנכבד שהושיט את פניו לאבא שניקה את פניו לחלוטין. לאחר מכן, הצלחתי לגלח את שכנו כפי שצריך לשביעות רצונו המלאה. לאחר הגילוח הוא ניגש למראה והתבונן בפניו, בירך אותי ואמר: "שיהיה לך תמיד רק טוב". אבא שמח מאוד בברכתו וענה אמן בקול רם ולאחר מכן ניגש לאמא ואמר: "את רואה? רק בשביל הברכה הזאת היה כדאי לנו להתאמץ ולעשות טוב ליהודי גם לאדם כזה שמקשה ולא נוח לעשות לו טובה, אבינו שבשמים רואה זאת וינחיל לנו רק טוב".

כזה היה אבא כדי לעשות טוב וכדי להכניס אורחים וכדי לכבד כל אדם היה עושה הכל לשם כך גם כשהיה קשה מאוד.

תנצב"ה זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

אחים יקרים ואהובים!!
זיכרו! איסור חמור לקרוא בשעת
התפילה או בשעת הדרשה בעלון

זה ובכל עלון אחר!!

והנזהר בכך תבוא עליו

ברכה וטובה וכל טוב.

צנעים אמיתיים

בואי כלה שבת מלכתא... מפטירין: "משא דבר ה'..."

זמני הדלקת נרות:	סוף זמן ק"ש:	מנחה גדולה:	צאת השבת:	רבנו-תם:
ירושלים: 16:02 [16:22]	ירושלים: 8:13	ירושלים: 11:53	ירושלים: 17:15	ירושלים: 17:53
תל אביב: 16:17	תל אביב: 8:15	תל אביב: 11:56	תל אביב: 17:16	תל אביב: 18:50
חיפה: 16:09	חיפה: 8:15	חיפה: 11:55	חיפה: 17:14	חיפה: 17:50
אילת: 16:12	אילת: 8:11	אילת: 11:56	אילת: 17:20	אילת: 17:54
באר שבע: 16:20	באר שבע: 8:14	באר שבע: 11:56	באר שבע: 17:18	באר שבע: 17:54